

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Idem Diuus oleum dando, oleum accipit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Agmen ducat antiquissimus & sanctissimus Benedictus, de quo D. Gregorius ita scribit: *Alio quoque tempore in eadem Campania regione, fames incuberat, magnaque omnes alimentorum indigentia coangustabat. Iamque, in Benedicti monasterio, triticum deerat: Panes vero penè omnes consumti fuerant, ut non plus, quam quingenti, ad refectio- nis horam, fratribus, inueniri potuissent. Cumque, eos venerabilis pater contristatos cerneret, eorum pusillanimitatem studuit modesta increpatione corrigere, & rursum promissione subleuare, dicens: Quare de panis inopia vester animus contristatur? Hodie quidem minus est: sed die crastina abundanter habebitis. Sequenti autem die ducenti farinae modij ante fores cella in saccis inuenta sunt, quos omnipotens Deus, quibus deferentibus, transmississet, nunc usque manet incognitum. Quod cum fratres cernerent, Domino gratias referentes didicerunt iam de abundantia nec in egestate dubitare. Hæc D. Gregorius, qui infra aliud his verbis subiungit.*

I V.
S. Greg. l. 2.
dial. c. 32.

Eo quoque tempore, quo alimentorum inopia Campaniam graui- ter affligebat, vir Dei diuersis indigentibus monasterij sui cuncta tribue- rat, ut penè nihil in cellarario, nisi parum quid olei, in vitreo vase, rema- neret. Tunc quidam subdiaconus, Agapitus nomine, aduenit, magno- perè postulans, ut sibi aliquantulum olei dari debuisset. Vir autem Do- mini, qui cuncta decreuerat in terra tribuere, ut in cælo omnia reser- uaret, hoc ipsum parum, quod remanserat olei, iussu petenti dari. Mo- nachus verò, qui cellarium tenebat, audiuit quidem iubentis verba, sed implere distulit. Cumque, post paululum, si id, quod iusserat, datum esset, inquireret, respondit monachus, se minimè dedisse: quia si illud ei tri- bueret, omnino nihil fratribus remaneret. Tunc vir Dei alijs præcepit, ut hoc ipsum vas vitreum, in quo parum olei remansisse videbatur, per fenestram proicerent, ne in cella aliquid, per inobedientiam, remane- ret. Factumque est; sub fenestrâ autem eadem ingens præcipitium pa- tebat: saxorum molibus asperum. Proiectum itaque vas vitreum, venit in saxis, sed sic mansit incolume, ac si proiectum minimè fuisset, ita ut neque, frangi, neque, oleum effundi potuisset. Quod vir Dei præcepit leuari, atque, ut erat integrum petenti tribui. Tunc collectis fratribus inobedien- tem Monachum de infidelitate suâ & superbia coram omnibus incre- pauit. Quâ increpatione completâ, sese cum eisdem fratribus in oratio- nem dedit. In eo autem loco, ubi cum fratribus orabat, vacuum erat ab oleo dolium coopertum. Cumque, sanctus vir in oratione persisteret, cæ- pit operimentum eiusdem doli oleo excrecente subleuari. Quo com-

V.
Ibid. c. 39.

moto atq; subleuato, oleum, quod excreuerat, ora dolij transiens, pauimentum loci in quo incubuerat, inundabat. Quod Benedictus Dei famulus ut aspexit, protinus orationem compleuit, atq; in pauimentum oleum defuere cessauit. Tunc diffidentem inobedientemque fratrem laetiùs admonuit, ut fidem habere disceret & humilitatem. Idem verò frater salubriter correptus erubuit, quia venerabilis Pater virtutem omnipotentis Dei, quam admonitione intimauerat, miraculis ostendebat: nec erat iam, ut quisquam de eius promissionibus dubitare posset: qui in vno eodemque momento, pro vitreo vase penè vacuo, plenum oleo dolium reddidisset.

VI.
Luc. 6. 38.

Aristophan.
in Auibus.

Matt. 19. 29.

Discant hinc malè prouidi, immo maledicti avaritiæ ministri, quàm verum sit illud: *date, & dabitur vobis*: discant inde acquirere, vnde se putant perdere; nec, quæ dominorum benigna liberalitas iubet distribui pauperibus, ea vel in dominorum commodum, vel, quod deterius est, in suum marsupium referunt. Optimus modus accipiendi est, Dei amore, dare: dū sic minuuntur opes, augentur. Inscitia igitur, immo impietas est, dicere illud, quod apud Aristophanem legitur: *Oleum non est in lecytho*, aut decerpere aliquid, vel totum recondere, quod in templorū & egenorum vsus à Dominis est destinatum. Fraudem hi faciunt, Dominis suis, quos, dum micam, dum guttam, dum exiguas opes comparcunt, opibus maioribus spoliant. Imò tam imperiti sunt œconomi, ut dum scrupulosissimè quærunt heros, principēsque suos locupletare, eosdem ad summas angustias redigant de pauperentque. Si enim Deus *centuplum*, etiam in hac vita, promittit, an non, dum vnum florenum iussi in pauperes expendere, eum Domino suo inexpensum asseruant, eidem centum alios furantur? Et tamen, prò dolor, quid iam frequentius fit in Mundo, qui plenus est, eiusmodi fatuis, quid dico, fatuis? atheis Politicis arca-rijs, & thesaurarijs, quorum tota prudentia œconomica in eo consistit, ut nihil dispensent, ut Ecclesiæ Ecclesiasticisque sua accidant, demant, inuertant fauores, gratiam, dona Principum. Nempe huc ventum est rerum, hæc nunc industria censetur, ut bonum temporale, Politicūque, passim bono spirituali & Ecclesiastico anteponatur. Sic virtus it post aurum; sic anima seruit carni; sic religio subijcitur avaritiæ; sic cœlum terris, immo ipse Deus Mundo cogitur famulari. An non tales athei? an nō sacrilegi? an non desperati? an non fures? an non ea restituere omnibus